

Maša Valentina Krašek

UHLJAT OBLAK

Zajček si je vedno želel v šolo. Bil je tako neučakan, da sta morala z mamo zajkljo po šolsko torbo že marca. Na dan vpisa se je v svojo bodočo šolo odpeljal z mamo in bratom. Mama je pričakovala, da bo ves čas skakljal okrog nje, pa se to ni zgodilo. Še preden so bili dobro v zgradbi, si je že našel prijateljico in mamo popolnoma zapustil. Ona se je odpravila v zgornje nadstropje podpisovat papirje, zajček pa se je s svojo prijateljico ustavil pred stopnicami.

»Si že kdaj preskakovala stopnice?« jo je vprašal. Prijateljica, lepa siva lenivka, ga je le začudeno pogledala in zelo počasi odkimala. Zajček pa je že cepetal od navdušenja. Hitro ji je razložil pravila: »Torej, pred seboj imaš stopnice in cilj igre je, da jih preskočiš čim več, ne da bi padla. Razumljivo?« Lenivka mu je v odgovor zelo počasi pokimala. Preden se je uspela pripraviti za prvi skok, ji je zajček že mahal z zgornje stopnice. Ko se je zajčkova mama vračala, je po celi šoli odmevalo hihitanje. Pogledala je čez ograjo in užila najlepši pogled: nasmejanega otroka.

* * * * *

Tomaž je končal z branjem in opazil, da njegov bratec že sladko spi. Knjigo je pospravil in ugasnil luči. Vsako noč pred spanjem je Tomaž Davidu prebral vsaj eno zgodbico iz knjige *O Zajčku*. Te zgodbe niso bile običajne. David si jih je izmislil sam. Največkrat zato, da je premagoval tesnobo pred svojo boleznijo, zaradi katere je bil vse pogosteje v ambulantah in bolnišnicah. V njih je pripovedoval o svojih spominih. Bil je otrok in njegove zgodbe so seveda vključevale govoreče živali in predmete, to se mu je zdelo običajno. Mami je bila sinova domišljija zelo všeč, zato se je odločila, da bo njegove domislice zapisovala. Tako je nastajala knjiga, iz katere je bral Tomaž.

Naslednje jutro je Tomaža zbudil jok, ki je prihajal iz kuhinje. Tekel je gledat, kaj se dogaja. »Zakaj jokaš, mami?« jo je vprašal. »Klicali so me iz bolnišnice, Davidovi izvidi so se hudo poslabšali. Šolati ga bom morala od doma in ostati bo moral v hiši. Ves čas. Že najmanjši virus je lahko usoden,« je hlipala mama. »Zakaj ravno on, Tomaž? Zakaj je moralo od vseh to zadeti njega?« Tomažu so se sesedla ramena. Objel je mamo in tako sta nekaj časa molčala.

Knjiga pravljic je rasla. Zgodbe v njej pa so iz spominov počasi prešle v sanje in želje. Pripovedovale so o pohodih, kopanju, rojstnodnevnih zabavah in obiskovanju živalskega vrta z babico. Pripovedovale so o vsem, o čemer je David hrepenel, pa ni vedel, če se bo kdaj uresničilo. Več kot je Zajček doživel, dlje je Davidu odnašalo misli.

»Bojim se zanj, vsak dan mu gre slabše. Še na igrišče ga ne smem peljati, da se slučajno ne okuži. Doma je sam, v šoli je v nevarnosti, nikakor ne morem zmagati,« je mama v solzah povedala prijateljici, ko sta na terasi pili čaj. »Zadnjič je zaradi navadnega prehlada deset dni preživel v bolnišnici. Pa me vseeno nenehno prosi, naj ga pustim v družbo. A ga ne smem. Počutim se kot slaba mama,« je hlipala.

David je skozi zavese opazil, kako si briše oči.

Ko ga je Tomaž zvečer pokrtil in vzel s police knjigo, da bi mu bral, je David negotovo vprašal: »Je z mamó kaj narobe? Zakaj joka? Sem naredil kaj takega, da sem jo razburil? Sem jaz kriv?« »Seveda ne, David, mama je samo utrujena. Skrbi jo zate. Veš, zelo rada bi ti ustregla in te peljala ven,« mu je odgovoril Tomaž. »Ampak saj v resnici vem, da ne smem ven,« je rekel David. »Dobro se spomnim, kaj mi je povedala. Sedela sva za kuhinjsko mizo, ko mi je razložila, da lahko zunaj dobim bacile. To so nevidni napadalci, jaz pa imam v telesu premalo vojačkov, ki bi me pred njimi branili. Povedala mi je tudi z zapletenimi besedami, pa se jih ne spomnim več,« je odločno povedal fantek. »Če bom zares dobil bacile, nimam veliko možnosti, a ne?«

Brat se je zdrznil, potem pa žalostno pokimal in začel listati po knjigi.

Davidovo življenje je bilo iz dneva v dan enako. Vstal je, jedel, vzel zdravila, bral, gledal televizijo in zaspal v soju luči medicinskega monitorja. Te rutine se preprosto ni mogel rešiti. Edini način, da se je temu vsaj približal, je bilo skozi zgodbe. Zdaj jih je zapisoval tudi že sam. Ob pisanju njegova misel ni poznala meja – preko zgodb je v sebi spoznaval svet, ki je ponujal brezmejne možnosti doživetja.

Dnevi so minevali in David se je vsak teden počutil slabše. A čeprav je bil zelo utrujen, je pisal. Največ mu je pomenila zgodba z naslovom *Zajčja ukana*. Te zgodbe ni delil ne z mamó ne s Tomažem. Neki torek, ko mu je Tomaž že prebral pravljico in bi moral že spat, je vstal in šel do mize. Iz predala je vzel *Zajčjo ukano*, se ulegel nazaj v posteljo in začel brati.

* * * * *

Zajčkovi prijatelji so se pogovarjali o tem, kako zabavno je leteti z letalom. Zajček še nikoli ni letel, vendar je bila to njegova največja želja. Sošolci so se mu včasih smejali, češ, kako si želi biti pilot, če še v letalu ni bil. On pa ni razumel, zakaj se mu smejijo, saj pilot ni hotel biti zaradi letala, temveč zaradi potovanja med oblaki. Želel je doživeti občutek prostosti in svobode. Na svoj deveti rojstni dan se je odločil, da se bo povzpel med oblake.

Naslednji teden je nenehno razmišljal, kako bi mu to uspelo. Narisal si je celo zemljevid zemeljske atmosfere in začel računati, koliko metrov je od njegove hiše do oblakov. Nizki so se mu zdeli prenizko, visoki pa previsoko, zato se je odločil za srednje oblake. Pobrskal je po internetu in odkril, da bi jih dosegel, če se povzpne na Skuto, ki se dviga 2532 m od morske gladine. Ime te gore se mu je zdelo nadvse privlačno. Izračunal je, da bi se od svojega doma moral povzpeti za 1873 m. V hribe je rad skakljal, zato to ne bi smel biti problem. Odločitev je bila torej sprejeta – povzpel se bo na Skuto. Da bi mami prihranil skrbi, ji svojega izleta ni omenil. Ves mesec je natančno spremljal vremensko napoved in premike oblakov. Dokler ni končno našel dne, ko bodo oblaki prekrili vrh Skute. Tisto jutro se je že ob šestih zjutraj odpravil proti vrhu. Zunaj je bilo sveže, hladno in zelo lepo.

Po nekaj urah skakanja je prispel na cilj. Stopil je na skalo na vrhu in zadovoljen opazil, da je prispel pravi čas. Oblaki so se mu približevali. Nasmehnil se je, takoj za tem pa začudeno ostrmel. Dvakrat je pomežiknil, da bi preveril, ali res prav vidi, a slika mavričnega oblaka kar ni izginila. Še malo se je nagnil naprej, ko mu je kar na enkrat spodneslo tla pod nogami. Že je hotel zakričati, ko je začutil, da sploh ne pada. Zadržala ga je nenavadna mehkoča. Sedel je na mavričnem oblaku. Ta se je dvigal in spuščal, letel med drugimi oblaki, se motal okrog gora, zvijal nad morjem in počasi drsel nad živalskim vrtom. Odnoslo ga je, kamorkoli si je zamislil. In kako lepo je dišal. Zajček se je nasmehnil. Sedi na mavričnem oblaku, narejenem iz smetane, ki ga je našel ob Skuti. Kot bi opisoval svojo najljubšo torto.

Oblak je potoval vse hitreje in vse dlje. Zajček se je počasi utrudil, zato se je udobno namestil in zaspal. Zadnja stvar, ki si jo je zapomnil, je bila, da varno in svobodno drsi dalje med oblaki ...

* * * * *

Iz Davidove sobe se je zaslišalo pridušeno ječanje. Tomaž je prestrašeno stekel proti sobi in se sunkovito ustavil med vrati. Mama se je že sklanjala nad Davidom in ga gladila po obrazu. Njene oči so bile neskončno žalostne. Tomaž je stopil k postelji in pobožal bratca. V njegovem naročju je opazil kupček listov. Davidova zadnja zgodba. Mama in Tomaž sta držala fantka vsak za eno roko in solze so jima tekle po licih. Tomaž je na glas bral.

Ko je končal, je pogledal skozi strešno okno in pomahal. Najprej je mahal v prazno. Nato pa je iz sivine oblakov priplul majhen mavrični oblak. Iz njega so pokukala velika dolga ušesa in mu veselo pomigala nazaj. Tomaž se je nasmehnil.